

ARTA DE A SIMȚI

Laura Tims

Traducere din limba engleză de
Ioana Panțir și Bogdan Ghiurco

CAPITOLUL 1

A DEVENIT MULT MAI ÎNFRICOȘĂTOR să traversez holul liceului de când am ajuns în cârje.

Stau lângă ușa clasei și las puhoiul să treacă. Sunt un tractor care poate atinge doar cincizeci de kilometri pe oră, pe o autostradă pe care se circulă cu o sută douăzeci. Soneria de la ora trei se oprește din țârâit, dar atmosfera nu se liniștește, pentru că toată lumea țipă ca să se facă auzită.

Aș putea încerca să mă avânt în vârtoare. Sau aș putea pierde autobuzul. Dar dacă pierd autobuzul, înseamnă că trebuie să îl sun pe frate-meu, Rex, și mai degrabă mi-aș smulge unghiile de la picioare cu penseta.

Apoi e ca-ntr-un desen animat, totul se petrece foarte repede.

Într-o clipă mă lupt să prind loc între un grăsun cu respirație de Mentos și un slăbănog cu respirație de Doritos, iar în următoarea mă trezesc în fund, cu picioarele ajutătoare de metal și plastic răsfirate pe linoleumul murdar. Toată lumea din jur exclamă parcă dintr-o suflare: *cineva a trântit-o pe fata cu cârjele.*

— Îmi pare *foarte rău*, Sam. *Esti bine?* spune un biet boboc transpirat.

E băiat, așa că toată lumea îl privește ca pe o bestie brutală, ceea ce e puțin mai rău decât privirea de idioată împiedicată pe care o primesc fetele.

Dacă aș fi sadică, aș putea să mă prefac că plâng și să râd mai târziu pe tema asta. În schimb, îi arunc un zâmbet de învingător. Mă rog, pe cât poate fi când vine de la o fată al cărei picior stâng e cu doi centimetri jumătate mai scurt decât dreptul și se răsucesce în loc să se îndoiaie.

— Sunt bine.

— Ești *sigură?*

— Dap.

— Dar ești *sigură, sigură?*

— Cam 200% *sigură.*

— Îmi pare *foarte rău*, repetă în timp ce îmi dă *cârjele.*

Ar trebui să existe o regulă ca, atunci când cineva accidentează Toyota mamei tale și fuge de la fața locului, lăsându-vă pe amândouă în bila de staniol în care s-a transformat mașina, tu să poți alege o super putere nouă. Eu aș fi ales invizibilitatea, dar am primit în schimb hipervizibilitate. Toată lumea se holbează la mine, fiindcă-mi ia exagerat de mult timp să mă ridic.

— Nu vă îngrijorați, spun eu mulțimii, absolvindu-i de orice, cu fața roșie ca focul.

Nimeni nu mi-e prieten destul de bun ca să rămână prin preajmă. Mă sprijin de perete și mă prefac că mă joc pe telefon, așteptând ca durerea să mă săgeteze în fisurile vechi de șase luni din picior.

O mulțime de lucruri îi fac pe oameni să fie anxioși: înălțimea, păianjenii. Durerea ar trebui doar să *doară*, nu să îmi facă inima să bată de parcă ar urma să mor într-un accident de mașină. Nici măcar nu e o durere acută – e mai mult una surdă. Problema e că durerea e ca cioburile care sclicesc pe trotuar, suficient de strălucitoare cât să-mi înțepe ochii.

Să uităm de invizibilitate. Invulnerabilitatea e cea mai bună super putere.

Mă lupt să scot cutia de pastile din buzunarul blugilor largi, o deschid și iau o jumătate de Vicodin.

Am obosit deja de sentimentul ăsta, de a nu mai vrea să simt durerea.

Când ridic ochii, ultimul autobuz dispare dincolo de uşile de sticlă de la intrare. E un bun prilej să aflu dacă ar suspenda o elevă pentru că a spart cu cârjele vitrina cu trofee. Dar ştiu deja răspunsul. Avantajele supravieţuirii în urma furtunii de sticlă şi oţel: aş putea alerga dezbrăcată pe scena din sala de festivităţi, strigând toate înjurăturile care au fost scrise vreodată, iar directoarea Chase mi-ar da un baton Snickers în biroul ei şi m-ar întreba ce mai fac.

Caut în telefon pe cine aş putea suna în afară de Rex. Tata e la muncă. Sora mea, Lena, e la stagiul de practică din Northton, un drum de două ore cu maşina pe care întotdeauna reuşeşte să îl lungească la patru. Doctoriţa Brown a spus că o pot suna oricând, dar, dacă mă iau după cât costă o consultaţie la telefon, un avion privat ar fi mai ieftin.

Mai sunt Kendra, Amy şi Erin – vechiul meu grup. Ele nu înţeleg ce înseamnă prietenia în afara echipei de lacrosse şi nici mie nu mi-e clar încă. Situaţia asta cu mama decedată mi-a dat gratis un bilet de antisocialitate temporar, care se poate schimba pe cinci (5) invitaţii la petreceri ignorate şi şase (6) luni

de evitare a mesei la care iau prânzul. Dar am uitat să verific data de expirare și-acum, întâmplător, nu am prieteni. Ceea ce e inconvenabil. Ai nevoie de ei pentru proiectele de grup. Și ca să te ducă acasă cu mașina.

E trei și un sfert. Sunt șaptezeci la sută șanse ca Rex să fie drogat, nouăzeci la sută șanse să vină să mă ia oricum dacă îl sun, sută la sută șanse să nu mă urc în mașină dacă e drogat și un milion la sută șanse să ne certăm dacă nu mă urc în mașină.

Merg pe hol și apăs butonul pentru persoanele cu handicap de lângă ușile de la intrare, cel pe care sunt încă prea leneșă să-l folosesc, deși ar trebui. Lumina mă orbește pentru o secundă. E lumina aceea care face ca cioburile de sticlă să strălucească precum diamantele.

Și apoi văd cine mă va duce acasă. Tocmai a dat colțul clădirii – are părul blond ca din reviste, poartă un tricou polo, are ochi albaștri și îl cheamă Anthony Moore. A primit o bursă completă la Yale și vinde medicamente cu rețetă, deși e prea bogat ca să aibă nevoie de vreuna dintre ele. A fost prietenul cel mai bun al lui Rex și al meu când eram în clasele primare și lumea îl striga *No-Moore*¹ pentru că nu se mai oprea din plâns în excursia din clasa a patra.

Mă iau după el, dar dispare după sala de arte, *La tomberoane*. Biroul lui. Ar trebui să-și angajeze o secretară

¹ Joc de cuvinte; în limba engleză, *no more* înseamnă „ajunge!” (*n. red.*).

sexy care să sară din tort ca o stripteuză: *Doriți și un Adderall cu pastila de Xanax?* I-ar plăcea mult să-mi ofere un Vicodin la desert, dar sunt foarte strictă în ceea ce privește mențiunea *la nevoie* de pe rețetă. În gașca lui Anthony, pastilele sunt mai comune ca dropsurile de mentă, iar personalul școlii neagă asta, pentru că acesta este un oraș drăguț cu oameni din clasa mijlocie superioară, care locuiesc în cel mai alb stat din țară, și avem un magazin J. Crew² la mai puțin de un kilometru de școală, și nimeni nu concepe că unii care poartă pantaloni de culoarea somonului ar putea vreodată să ia *droguri*.

Până să ajung la Anthony, răsuflând greu pentru că mușchii mei de jucătoare de lacrosse au dispărut după statul în spital, s-a oprit în fața cuiva. Cineva înalt, slab, cu părul dezordonat, brunet. Eliot Rowe.

E ca și cum ai vedea soarele lângă lună. Noul Anthony reprezintă frumusețea bronzată și perfectă și are un aer din „Mad Men”³. Eliot e un mister palid, cu o privire ascuțită ca pomeții săi și umerii lăsați nonșalant. Singur în cantină, mereu singur. S-a mutat aici imediat după ce Alani Herring (mama Lenei, a lui Reginald, adică Rex, și a mea, Samantha, pe scurt Sam) a murit într-un accident de mașină.

Eliot și Moartea și-au făcut apariția în același timp. Două amprente pe amintirile tuturor celor care

² Magazin cu haine și accesorii de lux.

³ Un foarte popular serial american, având 7 sezoane (2007-2015).

mergeau la liceul Forest Hills în cel mai rău an din viața mea. Pentru o vreme, el a fost fenomenul cel mai interesant din lume pentru toți, mai puțin pentru mine, din cauza înmormântării, sau nu știu de ce. Îi datorez faptul că am împărțit împreună lumina reflectoarelor din secunda în care a intrat pe ușă.

Mă furișez îndeajuns de aproape de Anthony încât să-l aud spunând cu vocea lui politicoasă și calmă, dar amenințătoare:

— Nu-mi place să mi se vorbească așa.

Mie mi se pare falsă, mai ales când mi-l amintesc pe *No-Moore* smiorcăindu-se pe terenul de joacă, dar pentru toți ceilalți sună convingător.

Eliot rânjește, murmură ceva, apoi pumnul lui Anthony îl lovește în falcă. Iisuse. Sar și aproape cad pentru a doua oară pe ziua de azi.

— Anthony! spun cu voce tare.

Mă ignoră și îl ridică pe Eliot de cămașă. Știu ce urmează să se întâmple. Poate mai târziu Eliot va fi în stare să se târască singur acasă, dacă are noroc.

— Anthony, trebuie să mă ducă cineva acasă cu mașina.

— În cinci minute, mormăie el.

O dără de sânge traversează gulerul cămășii lui Eliot. Gulerul cămășii lui de mătase. Cine poartă cămăși de mătase? Vampirii ușuratici – e primul și singurul răspuns care îmi vine în minte.

— Lasă-l în pace, spun eu cu cea mai bună voce de Rex-și-Lena-se-bat-iar-dar-nu-vreau-să-fac-mare-caz-din-asta.

— E drăguț să faci pe eroina, Samantha Herring.

Anthony folosește numele întreg pentru toată lumea, probabil pentru că nici mie, nici lui Rex nu ne place numele nostru de familie.

— Sună-l pe Reginald.

— Rex e ocupat.

Purtăm conversația asta ca și cum pe gâtul lui Eliot nu s-ar prelinge sânge. Doar că nu face nicio grimasă de genul „Vai, băga-mi-aș!”. Se uită la mine amuzat. Chiar e amuzat.

— Vorbesc serios, lasă-l în pace.

— Sunt curios de ce e asta treaba ta, spune Anthony. Vreau să spun, sunt *intrigat*, chiar *fascinat* cum dracu' te privește pe tine.

— Ți se pare că e noul Anthony.

Își încordează din nou pumnul, iar eu trag aer în piept. Oi fi eu acum în cârje, dar m-am antrenat cu echipa de lacrosse suficient de mult încât să știu cum să-i articulez una. Anthony scoate un țipăt total atipic pentru el când îl izbesc cu cârja între umeri. Îi dă drumul lui Eliot și se aruncă asupra mea. Nu-mi vine să cred. Parez cu cârja, cea mai ineficientă sabie din lume.

Respiră greu.

— Dacă el e noul tău iubit, Reginald o să-l lovească mai tare decât aş face-o eu vreodată.

— Dacă dai în mine, Rex o să te lovească mult mai tare decât pe iubitul meu inexistent.

— Nu m-aş atinge niciodată de tine, spune el ofensat, cu mâna pe inimă, de parcă nu s-ar fi năpustit adineauri la mine cu o expresie gen „acum îţi rup oasele”.

— Iisuse, Sam! Am crescut împreună. Eşti *prietena* mea.

Sunt toată electrizată, plină de adrenalină, ca atunci când catapultam mingea de lacrosse în plasă (*HAIDESAMHAIDE*). Dar butoanele astea n-au mai fost apăstate de multă vreme. Ba chiar credeam că generatorul de rezervă murise. Nu realizezi că n-ai simţit nimic până nu simţi ceva din nou.

— Du-te acasă, Anthony.

Anthony se opreşte, apoi se întoarce şi stârneşte praful în nasul lui Eliot cu piciorul.

— Nici în vis să nu crezi că povestea s-a încheiat aici.

Eliot continuă să rânjească, întins într-o rână pe jos. În sfârşit, cineva care realizează cât de prosteste sună Anthony când face pe mafiotul.

Mă împunge cu degetul mare.

— M-ai scos oficial din sărite.

Mie îmi scapă replica:

— Categorie, *No-Moore*.

Pentru o secundă mă simt îngrozitor, deși o merită. În mod surprinzător însă, nu mă omoară pe loc. Doar se întoarce și merge agale spre parcare.

S-a dus naibii drumul meu cu mașina.

Eliot se ridică, își îndreaptă cămașa ruptă și se uită la mine. Îi urăsc ochii din prima clipă. Sunt duri, ca de cristal, de parcă ar putea lumina în întuneric.

Unii oameni nu au aptitudini sociale. Ți pare rău pentru ei, te bucuri că sunt ei în situația respectivă și nu tu, dar nimic nu-i poate schimba. Uneori te întrebi – nu într-un mod răutăcios, ci doar din curiozitate – dacă vor rămâne singuri pentru totdeauna. Și dacă și ei își pun aceeași întrebare.

Nu am vorbit cu Eliot până acum, așa că detaliile despre incapacitatea lui socială sunt un mister pentru mine. Dar, de când s-a mutat aici, am simțit acea legătură tăcută și ciudată care există între doi oameni care nu au prieteni la școală. Nu e atât de rău să fii singuratic, atât timp cât mai există cineva și mai ciudat decât tine. Îmi vine să îl salut din priviri pe hol sau să dau mâna cu el, de parcă am ști amândoi mișcările unei străneri de mâini secrete.

Primul lucru pe care i-l spun e:

— Drăguță cămașa de vampir ușuratic.

— Mersi, îmi răspunde.

Mă apucă o criză de tuse și mă uit fix la cârje în loc să-l privesc.

— Deci, ce-ai făcut de l-ai enervat pe Anthony?

— Eu îi enervez pe toți. Detaliile nu contează.

— Sunt curioasă.

— Ți-am stârnit *curiozitatea*? Întreabă el cu o voce surprinzător de groasă, dar complet amuzat. L-am avertizat să nu mai vândă pastile la școală. Cineva o să-l toarne.

— Nu-l toarnă nimeni pe Anthony.

— S-a despărțit de Trez Monroe acum câteva luni. Știi că ea e ESFJ.

— Ce e?

— Tipul de personalitate ESFJ – după sistemul Myers-Briggs⁴, așa că are obsesii legate de ceilalți. Îi aruncă priviri ucigătoare de fiecare dată când se întoarce cu spatele. Și există o cale simplă de a-i distruge viața, recită el, ca pe o ecuație.

Și Trez era o singuratică în perioada *No-Moore*, până ce a devenit atrăgătoare și au început să iasă împreună. De atunci a devenit un fluture social, dar e și una dintre acele persoane care îmi evită privirea de când cu cârjele.

⁴ Un sistem de teste de personalitate.

— Nu ești prieten cu Trez. De unde știi ce tip de personalitate Myers-Briggs are ea?

— Cunosc tipul de personalitate Myers-Briggs al tuturor din școală.

— Biiine. Kendra Baker?

— ENFP.

— Jasper Barnett?

— INFJ.

Tipurile de personalitate Myers-Briggs sunt precum casele de la Hogwarts⁵. Distractive pe Tumblr, dar nu tocmai o știință. Totuși, Eliot vorbește de parcă ar fi cercetător. Rezist impulsului de a-l întreba ce tip sunt eu.

— Dacă ai ghicit tipul de personalitate Myers-Briggs pe care îl are Trez, asta nu înseamnă că-l va turna pe Anthony.

— Nu e la ghici. Oamenii sunt previzibili.

— Nu ai prevăzut că Anthony o să te pocnească.

— Ba da, zâmbeste el ușor.

Oare glumește?

— De ce te-a lovit, dacă tu doar ai încercat să-l avertizezi?

— Poate a fost formularea de vină.

— Cum a sunat...?

— „Doar un soi special de idiot ar face chestii ilegale în același loc, la aceeași oră, în fiecare zi.”

⁵ Școala de vrăjitorie din seria de filme și cărți *Harry Potter*.

Mă înec de râs.

— Sunt de acord că formularea ta a fost de vină.

Zâmbetul lui devine mai puțin obosit, lărgindu-i crăpătura de pe buză.

— Te doare? Îl întreb.

— Nu.

— Arată ca și cum te-ar durea.

— Nu doare.

Oare s-a drogat? Dar are ochii limpezi. Fața lui e colțuroasă, plină de umbre, rânjete și secrete, dar nu și de durere, iar eu știu cum arată durerea.

— E uimitor că ai observat toate astea despre Trez. Credeam...

Că nu știi nimic despre nimeni de vreme ce stai singur, dar n-am mai spus ultima parte.

— Asta crezi? Întreabă el dintr-odată. Că e uimitor?

Încuviințez, surprinsă de noul lui ton.

— Oamenii nu cred asta de obicei.

— Încă nu mi-ai spus că sunt un soi special de idiot.

— Și asta e drept. Dar ești, pentru că te-ai băgat.

— Cu plăcere, mă încrunt eu. De asta te văd mereu în sala de detenție? Pentru că jighești oamenii?

— E unul dintre motive.

Își dă părul de pe frunte, lăsând să se vadă un început de chelie spre tâmples. E ciudat cât de natural decurge conversația. Chiar și cu Kendra și vechea mea gașcă, trebuia să forțez lucrurile.

— Cred că ar fi cazul să-ți mulțumesc, zice.

Dacă mă vede cineva aici, voi fi deportată din tărâmul „fără prieteni, dar destul de prietenoasă cu toată lumea” în țara „nimeni nu vorbește cu mine”, dar zâmbetul lui mă face să mă întreb dacă e o prostie de care nu ar trebui să îmi pese.

— Nu a mai făcut nimeni asta, spune el, aproape pentru sine.

Nu pe un ton trist, ci mai mult în genul *Ah, cobaiul de laborator prezintă niște excrescențe anormale*. Totuși, îmi pare rău pentru el.

Apoi mijeste ochii.

— Atunci, de ce? Nu-ți place să atragi atenția asupra ta. Ești enervant de plictisitoare. Normală. Și ești pe lista de așteptare pentru un nou grup de prieteni de când a trebuit să părăsești echipa de lacrosse, așa că nu înțeleg de ce te-ai pune într-o lumină proastă luându-mi mie apărarea.

Acum înțeleg detaliile inadapării lui sociale.

— Du-te naibii! izbucnesc eu, fiindcă simt că așa ar trebui.

— Poate că nu-ți place să vezi oameni suferind pentru că mama ta a murit în accidentul ăla.

O spune atât de normal, încât am nevoie de câteva secunde să am o reacție.

— Erai în mașină cu ea, nu-i așa? continuă. Nu ai putut împiedica moartea ei, așa că te implici când alți oameni sunt în pericol. După cum am spus, oamenii sunt previzibili.

Îmi ridic cârjele de unde căzuseră. Îmi țiuie înfundat urechile.

— Trebuie să plec.

Pentru o milisecundă, pare surprins.

— N-am vrut să...

— Mda, mormăi la întâmplare și mă îndepărtez de *Tomberoane* legănându-mă, cu urechile făcute sandwich între umeri.

Aș putea să-l sun pe Rex. Poate e treaz. Sau aș putea să merg pe jos. Voi merge pe jos și le voi da peste nas doctorilor care-mi spun că nu sunt în stare.

Când ajung acasă, Rex e aproape la jumătatea drumului spre inconștiență, în trenul numit Vicodin, un bilet pe care l-a câștigat în ultima călătorie de vinovăție în care m-a luat cu el. Rex a călătorit mult. Fără să iasă din casă, a devenit expert în a fi oriunde altundeva.

Mă străduiesc să intru pe ușa din față și îl găsesc tripat în fața unui meci de fotbal american, pe canapeaua hidoasă cu dungi (proprietar inițial: un bătrân surd de optzeci de ani, găsit pe Craigslist⁶). Tito, corcitura noastră la fel de hidoasă, s-a cuibărit sub bărbia lui. Rex arăta pe vremuri ca o versiune mai chipeșă a mea, dacă aș fi fost băiat, cum mă cred străinii. Dar tristețea i-a distrus chipul.

— M-a adus Kendra cu mașina, zic înainte să mă întreb.

Îmi zvâcnește piciorul și mă doare ceafa de parcă ar fi plină de cioburi. Starea de anxietate pare departe și foarte aproape în același timp.

Rex ignoră faptul că sunt transpirată și șchiopătez și vede doar ce vrea el.

— Kendra? Tipa mișto?

— E de vârsta mea, pedofilule.

— Oh, scârbos, mormăie el.

Tito cade de pe pieptul lui Rex, vine dând din coadă spre mine și se izbește cu capul de piciorul meu, în extaz, cu ochii ca două băltoace pline de bucurie câinească. De când a murit mama și Lena s-a mutat, Tito nu mai crede că oamenii care ies pe ușă se vor mai întoarce. Ori de câte ori venim acasă, se poartă de parcă am fi fost dați dispăruți pe front.

⁶ Site cu anunțuri diverse din Statele Unite.

— Câine prost, spune Rex plin de iubire.

Rex a fost dat afară de la Forest Hills în ultimul an pentru că a ascuns Oxycontin în husa de la laptop, în compartimentul pentru încărcător. Și-a petrecut 99% dintre următoarele șapte sute și treizeci de zile pe canapea, amețit, cu Tito. După moartea mamei, lucrurile au devenit incredibil de deprimante.

După moartea mamei. Mă gândesc la asta atât de des, încât merită să aibă un acronim. DMM.

Păcat că nu înseamnă nimic.

DMM.

Îmi amintesc că port o conversație cu Rex și zic:

— Tocmai ai spus că o fată de aceeași vârstă cu mine, cu sora ta, e mișto. Asta e practic incest.

— Fetele de vârsta ta nu ar trebui să aibă țâțe imense. E vina ei.

— Sunt sigură că a făcut în așa fel încât să-i crească țâțele special ca să te enerveze pe tine.

Hhhhh, respiră Tito, auzind ceva asemănător cu numele lui. Lena i-a dat numele unui personaj hawaiian dintr-un desen animat care îi plăcea când era mică, căci mama era pe jumătate hawaiiană. Nu cred totuși că Tito chiar e nume hawaiian.

— Șaptesprezece ani e fetal. Ar trebui să fie toate ca tine, fără țâțe.

Aștept ca Rex să se întoarcă cu fața la TV, ca să-i arăt degetul mijlociu, apoi dau iama în bucătărie. Acum că tata are putere deplină asupra cumpărăturilor, dulapurile sunt pline ochi de Cheetos, macaroane cu brânză SpongeBob și jeleuri în formă de dinozauri, pentru copii de cinci ani. Tata se tratează cu mâncare proastă de parcă ar fi medicamente antidepresive, devorând la greu pungi de chipsuri după ce mergem noi la culcare, și îndeasă ambalajele în coșul din garaj, ca să nu le vedem.

În zilele de după moartea mamei, ne-am hrănit cu mâncare la caserolă, primită de pomană. Asta nu pentru că mama ar fi gătit – tata era cel care gătea. Înainte. Totuși, mâncăm mereu lasagna. Cineva încă ne lasă o dată pe săptămână, pe treptele de la intrare, lasagna caldă, învelită în folie de aluminiu. Tata crede că vecinii fac cu rândul.

Tito îmi cade dintr-odată pe picior. E normal. Are epilepsie, iar pastilele cu care îl îndopăm, învelite în felii de brânză topită, îl sedează ușor – de aici și salivarea, respirația de Darth Vader și căderile. Îl pup și îl așez pe labe. Faptul că Tito este cel mai bun câine de pe pământ este singurul lucru cu care eu și Rex suntem de acord.

— Anthony a pocnit un puști azi, strig eu spre sufragerie.

Dacă aş fi fost mai agresivă și mai puțin în cârje, l-as fi pocnit și eu pe Eliot. Merită pocnit.

— Pe cine?

— Un tip.

Un tip stupid oarecare, care nu mă poate răni cu niște vorbe stupide aruncate la întâmplare. Când mă gândesc la mama, pot să trec peste asta, ca și cum n-ar fi mare lucru. Dar când oamenii aduc vorba de ea, așa, din senin...

Dar nici măcar *enervant de plictisitor* (adevărul) nu mă deranjează atât de mult cât ar trebui. E nevoie de prea multă energie emoțională ca să mă simt ofensată. Și e aproape plăcut că cineva are ceva de spus despre mine, altceva în afară de *UITE-O pe fata a cărei MAMĂ a fost OMORÂTĂ*.

— Ți-am spus să stai departe de Anthony, strigă Rex înapoi.

— De parcă mi-ar putea fi frică de cineva care a plâns la petrecerea ta de zece ani pentru că a pierdut la Mario Kart.

Caut printre cutiile de semipreparate ceva care să fie și hrănitor.

— Are probleme.

— Din fericire, el își poate permite să meargă la terapie.

Spre deosebire de noi și reducerea de la doctorița Brown pentru persoanele cu venituri mici. Înșfac o

pungă de chipsuri și încerc să mă strecor prin sufragerie neobservată de Rex, dar se repede ca un paznic maniac.

— Cum merge școala? întrebă.

— Bine.

— Haide, Sam.

Îmi ridic mâinile și spun:

— Avem creioane, și profesori, și toate cele.

— Te deranjează vreun băiat? spune el pocnindu-și degetele.

— Parcă n-aveam țâțe.

— Unor băieți le place așa.

Ar fi de-ajuns să rostesc numele lui Eliot și Rex l-ar mânca de viu.

— Nu mă deranjează băieții, Rex. E ca în filmele cu zombi, când oamenii se acoperă cu mațe de zombi ca să ascundă faptul că nu sunt zombi. Băieților le scapă faptul că sunt „deranjabilă”.

Dar trenul Vicodin pleacă din stație. Privirea lui se pierde undeva deasupra umărului meu și Rex se afundă din nou în canapea. Nu-mi dau seama cum de suportă canapeaua aia. Petele misterioase erau acolo de când am cumpărat-o.

— Sunt aproape gata, mormăie el.

S-a îmbarcat în călătoria vinovăției. Număr lebedele de pe tapetul nostru decolorat.

— Nu îți mai dau.

— Tu nu știi cum e.

Nu e numai o călătorie a vinovăției, e o vacanță a vinovăției, un sejur gratis într-o stațiune a vinovăției. Ultima stațiune pentru el.

— E ilegal, spun ca o obrăznicătură alintată.

— Sunt pentru durere, iar pe mine mă doare.

Își ascunde fața într-una dintre perne. Pernele nu se potrivesc cu canapeaua. Mama le-a luat de pe Craigslist de la un reflexoterapeut care avea cinci dihori. Miros urât și îți dau mâncărimi, exact ca Tito, exact ca restul mobilei noastre. Dar DCAMM, fluxul constant de ciudățenii de la second-hand s-a oprit. Trebuie să avem grijă de lucrurile pe care le avem.

— Știi ce e ilegal? adaugă el. Să pulverizezi mașina cuiva și să pleci.

Mă doare piciorul. Mă îndrept către scări.

— Vreau să vorbesc despre asta, spune el către pernă.

— Eu nu, răspund eu în direcția scărilor.

De obicei nu trece direct de la a-fi-ca-mama la a-mă-întreba-despre-mama.

— Tu ai fost acolo cu ea.

Înainte o cerere către creierul meu: te rog să *nu* ridici lampa portocalie (originea: chelneriță de pe Craigslist) și să i-o spargi de cap. Dar deja sunt scoasă din sărite din cauza lui Eliot, iar piciorul încă mă doare.

— Ești invidios, asta vrei să spui.

Vocea mea e ascuțită și fără inflexiuni, ca trotuarul care strălucește cu cioburi de sticlă pe el. El tresare. Tito scâncește.

— Poate data viitoare va fi tata, și vei fi tu în mașină cu el, și-atunci o să dea norocul peste tine...

Și fug (șchiopătez) pe scări și trântesc ușa de la dormitor.

Presupun că sunt o persoană îngrozitoare.

Ca să mă pedepsesc, mă holbez prelung la tot ce e în camera mea. E plină de echipament de lacrosse – bețe sprijinite de perete, ghete cu crampoane sub pat, fotografiile de la meciul de anul trecut împotriva echipei Brighton – pentru că îmi place să mi se reamintească că acum nu mai pot face singurul lucru la care eram bună. În afară de sticla spartă, nu îmi amintesc nimic legat de accident. Nu am avut nimic de declarat la poliție. Și nimic este tot ceea ce vreau. Nimicul e sigur.

Găsesc sticla mea de Vicodin pentru urgențe în sertarul cu șosete, răstorn jumătate din conținut într-o pungă resigilabilă și mă întorc în capul scărilor, cât să o pot arunca în sufragerie.

— Îmi pare rău, zbier.

Înapoi în camera mea cu celălalt tip de vinovăție, aprind lampa cu lavă (origine: hippiot de pe Craigslist),

îmi azvârl cârjele pe pat și îmi iau caietul. Weekendul ăsta avem terapie de familie. Doctorița Brown ne dă teme, ceea ce e incredibil, dar Lena – care acum vine doar la programări – îmi ține predici dacă nu mi le fac. Trebuie să îmi scriu țelurile.

Fac o listă falsă pentru doctorița Brown și o listă sinceră, așa, fără niciun motiv.

LISTA #1

Să îmi fac prieteni noi

Să iau note bune la școală

Să mă vindec alături de ai mei

LISTA #2

Să îmi fac prieteni noi fără să fie nevoie să petrec timp cu cineva

Mă descurc de minune la școală, scutește-mă

Să îl omor pe Rex, să o evit pe Lena (nu-i greu), să îl evit pe tata

Să o omor pe doctorița Brown

Să nu mai vorbesc niciodată cu Eliot Rowe

Când lista sinceră a adunat suficiente victime încât să fiu interogată în caz că ar fi găsită vreodată, o rup și strecor bucățile de hârtie într-o sticlă de Cola, unde se îneacă în lichidul tulbure de pe fund.